

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 5 Ιουνίου 2000 με την εξής σύνθεση : Ν. Παπαδημητρίου, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Α΄ Τμήματος, Γ. Παναγιωτόπουλος, Θ. Παπαευαγγέλου, Σύμβουλοι, Δ. Σκαλτσούνης, Δ. Εμμανουηλίδης, Πάρεδροι. Γραμματέας η Ε. Κουμεντέρη, Γραμματέας του Α΄ Τμήματος.

Γ ι α να δικάσει την από 10 Νοεμβρίου 1997 αίτηση :

τ ω ν Υπουργών : 1) Οικονομικών και 2) Δημόσιας Τάξης, οι οποίοι παρέστησαν με την Ασημ. Ροδοκάλη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

κ α τ ά του ..., κατοίκου Νέου Ηρακλείου Αττικής, οδός ..., ο οποίος δεν παρέστη.

Με την αίτηση αυτή οι Υπουργοί επιδιώκουν να αναιρεθεί η υπ' αριθμ. 3407/1996 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητού, Συμβούλου Γ. Παναγιωτόπουλου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε την αντιπρόσωπο των Υπουργών, η οποία ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο ν Ν ό μ ο

1. Επειδή, διά της υπό κρίσιν αιτήσεως, ασκηθείσης, κατά τον νόμον, ατελώς (άρθρ. 2 παράγρ. 2 Κ.Ν.Τ.Χ., Π.Δ. 28-7-1931, Α. 239, διατηρηθέν εν ισχύϊ δι' άρθρ. 1 παράγρ. 2 εδαφ. α΄ Ν.Δ. 1079/1971, Α. 273, άρθρ. 35 παράγρ. 1 Ν.Δ. 170/1973, Α. 229, άρθρ. 35 παράγρ. 1 Π.Δ. 18/1989, Α. 8) και άνευ καταβολής παραβόλου (άρθ. 36 παράγρ. 1 Ν.Δ. 170/1973, άρθρ. 24 Ν. 702/1977, Α. 268, άρθρ. 2 παράγρ. 6 Ν. 1470/1984, Α. 112, άρθρ. 36 παράγρ. 1 Π.Δ. 18/1989, άρθρ. 4 παράγρ. 3 Ν. 2479/1997, Α. 67), το Ελληνικόν Δημόσιον, εκπροσωπούμενον υπό του Υπουργού Οικονομικών και του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως, ζητεί την αναίρεσιν της υπ' αριθμ. 3407/1996 αποφάσεως του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Διά της αποφάσεως ταύτης απερρίφθη έφεσις του Ελληνικού Δημοσίου κατά της υπ' αριθμ. 5792/1994 αποφάσεως του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, διά της οποίας, γενομένης δεκτής αγωγής του αναιρεσιβλήτου, τέως Αξιωματικού της Ελληνικής Αστυνομίας (ΕΛ.ΑΣ.), περί αποζημιώσεώς του, κατ' εφαρμογήν της διατάξεως του άρθρ. 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικος, λόγω παρανόμου αποστρατείας του, είχεν υποχρεωθή το Ελληνικόν Δημόσιον να καταβάλη εις τον αναιρεσίβλητον το ποσόν των 650.595

δραχμών εντόκως από της επιδόσεως προς το Ελληνικόν Δημόσιον αντιγράφου του δικογράφου της αγωγής ταύτης και μέχρι πλήρους εξοφλήσεως του χρηματικού ποσού αυτού, το οποίον, ως προς το ύψος του, αντιστοιχεί προς το στεγαστικόν επίδομα, του οποίου θα εδικαιούτο ο αναιρεσίβλητος, εάν κατά το χρονικόν διάστημα από 12 Μαΐου 1989 έως 6 Απριλίου 1991 ετέλει, εν τοις πράγμασιν, εν ενεργώ υπηρεσία.

2. Επειδή, ως προκύπτει εκ των σχετικών εκθέσεων επιδόσεως, κεκυρωμένον αντίγραφον της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως επεδόθη προς μεν τον Υπουργόν Δημοσίας Τάξεως, ο οποίος είχε εκπροσωπήσει το εκκαλούν Ελληνικόν Δημόσιον κατά την επ' ακροατηρίου συζήτησιν ενώπιον του δικάσαντος δικαστηρίου, την 11 Ιουλίου 1997, προς δε τον Υπουργόν Οικονομικών, ο οποίος, ομοίως, είχε εκπροσωπήσει το Ελληνικόν Δημόσιον κατά την δίκην ενώπιον του δικάσαντος Διοικητικού Εφετείου, την 14 Ιουλίου 1977. Ως δε προκύπτει εκ της παρά πόδας του δικογράφου της υπό κρίσιν αιτήσεως υπ' αριθμ. 1323/1997 Πράξεως Καταθέσεως, το δικόγραφον τούτο κατετέθη εις την Γραμματείαν του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών την 12 Νοεμβρίου 1997. Παρά ταύτα, η κρινόμενη αίτησις ησκήθη εκτός της, κατά τον νόμον (άρθρ. 53 παράγρ. 1 Ν.Δ. 170/1973, άρθρ. 53 παράγρ. 1 Π.Δ. 18/1989), προθεσμίας, διότι, συμφώνως προς την διάταξιν του άρθρ. 11 του Κώδικος των Νόμων περί Δικών του Δημοσίου (Κ.Δ. 26-6/10-7-1944, Α. 139), η οποία, δυνάμει της διατάξεως της παραγρ. 4 του άρθρ. 22 του Ν. 1868/1989 (Α. 230), τυγχάνει εφαρμογής και επί υποθέσεων της δικαιοδοσίας του Συμβουλίου της Επικρατείας, ως προς πάντα τα ασκούμενα υπό του Ελληνικού Δημοσίου ένδικα βοηθήματα ή μέσα, κατά το χρονικόν διάστημα των δικαστικών διακοπών (από 1 Ιουλίου έως 15 Σεπτεμβρίου εκάστου έτους, άρθρ. 11 παράγρ. 1 και 2 Κώδικος Οργανισμού των Δικαστηρίων και Καταστάσεως Δικαστικών Λειτουργών, Ν. 1756/1988, Α. 35) αναστέλλονται αι εις βάρος του Ελληνικού Δημοσίου προθεσμιαί (πρβλ. Σ.τ.Ε. 1386/1994 Ολομ., 62/1995).

3. Επειδή, η υπό κρίσιν αίτησις, νομοτύπως και εμπροθέσμως ασκηθείσα, είναι τύποις δεκτή και, περαιτέρω, ερευνητέα.

4. Επειδή, διά της υπ' αριθμ. Φ.841.1/41/207083/1-12-1981 κοινής αποφάσεως του Υπουργού Οικονομικών και του Υπουργού Εθνικής Αμύνης, η οποία εκυρώθη, αφ' ης ίσχυσε, διά της διατάξεως του άρθρ. 10 του Ν. 1284/1982 (Α. 114), χορηγήθη από 1 Ιανουαρίου 1982 εις τους Αξιωματικούς, Ανθυπασιπιστάς και Υπαξιωματικούς των Ενόπλων Δυνάμεων στεγαστικόν επίδομα, το μηνιαίον ύψος του οποίου εξαρτάται, κατά τας ειδικωτέρας διακρίσεις της εν λόγω κοινής υπουργικής αποφάσεως, εκ του βαθμού και της οικογενειακής καταστάσεως εκάστου των δικαιούχων, προεβλήθησαν δε και ωρισμέναι εξαιρέσεις, ως προς την χορήγησιν του επιδόματος τούτου. Εις την διάταξιν της παραγρ. 7 της ανωτέρω κοινής υπουργικής αποφάσεως ρητώς ορίζεται ότι το στεγαστικόν επίδομα, το οποίον είναι απηλλαγμένον οιασδήποτε κρατήσεως υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου και Τρίτων, καταβάλλεται προκαταβολικώς κατά μήνα διά των μισθοδοτικών καταστάσεων και δικαιολογείται βάσει των μηνιαίων μεταβολών των δικαιούχων. Ακολουθως, διά της υπ' αριθμ. 20472691/5822/0022/31-5-1989 κοινής αποφάσεως του Υπουργού Οικονομικών, του Υπουργού Εσωτερικών και Δημοσίας Τάξεως και του Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας (φ. 423/1-6-1989, τ. Β'), κυρωθείσης, αφ' ης ίσχυσε, διά της διατάξεως του άρθρ. 11 του Ν. 1881/1990 (Α. 42), χορηγήθη από 1 Ιουνίου 1989 σταδιακώς, κατά τον αυτόθι, ειδικώτερον, προβλεπόμενον χρόνον, μεταξύ άλλων, εις το στρατιωτικόν προσωπικόν της ΕΛ.ΑΣ στεγαστικόν επίδομα υπό τας αυτάς προϋποθέσεις, υπό τας οποίας είχε χορηγηθή το επίδομα τούτο εις τους στρατιωτικούς των Ενόπλων Δυνάμεων βάσει της ανωτέρω, υπ' αριθμ. Φ.841.1/41/207083/1-12-1981, κοινής αποφάσεως του Υπουργού Οικονομικών και του Υπουργού Εθνικής Αμύνης. Τέλος, διά της υπ' αριθμ. 2076633/8788/0022/2-10-1989 κοινής αποφάσεως του Υπουργού Οικονομικών και του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως (φ. 738/3-10-1989, τ. Β'), η οποία εκυρώθη, αφ' ης ίσχυσε, διά του ως άνω άρθρ. 11 του Ν. 1881/1990, χορηγήθη από 1 Νοεμβρίου 1989, αφ' ότου έπαυσεν ισχύουσα η προγενεστέρα, υπ' αριθμ. 20472691/5822/0022/31-5-1989 κοινή απόφασις του Υπουργού Οικονομικών, του Υπουργού Εσωτερικών και Δημοσίας Τάξεως και του Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας, μεταξύ άλλων, εις το στρατιωτικόν προσωπικόν της ΕΛ.ΑΣ. ολόκληρον το στεγαστικόν επίδομα, το οποίον είχε χορηγηθή σταδιακώς εις το προσωπικόν τούτο δυνάμει της τελευταίας ταύτης

κοινής υπουργικής αποφάσεως.

5. Επειδή, εξ άλλου, διά του άρθρ. 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικος θεσπίζεται η ευθύνη του Ελληνικού Δημοσίου προς αποζημίωσιν εκ των παρανόμων πράξεων ή παραλείψεων των οργάνων του κατά την υπό τούτων άσκησιν της δημοσίας εξουσίας, η οποία έχει ανατεθή εις αυτά. Εκ της διατάξεως ταύτης συνάγεται ότι διά την κατ' εφαρμογήν αυτής έγερσιν αξιώσεως προς αποζημίωσιν απαιτείται, μεταξύ άλλων, όπως η πράξις ή η παράλειψις ή η υλική ενέργεια των οργάνων του Ελληνικού Δημοσίου είναι παράνομος, ήτοι διά ταύτης να παραβιάζεται κανών δικαίου, διά του οποίου προστατεύεται ωρισμένον ατομικόν δικαίωμα ή συμφέρον (πρβλ. Σ.τ.Ε. 3587/1997). Περιλαμβάνει δε η αποζημίωσις αύτη την αποκατάστασιν της θετικής και αποθετικής ζημίας του ζημιωθέντος. Ως εκ τούτου δε εις την αποζημίωσιν αυτήν περιλαμβάνεται τόσον η αποκατάστασις της ζημίας, την οποίαν υπέστη η υπάρχουσα πρό της παρανόμου πράξεως ή παραλείψεως των οργάνων του Ελληνικού Δημοσίου περιουσία του ζημιωθέντος, όσον και η αποκατάστασις της ζημίας, την οποίαν υπέστη ούτος διά της στέρησεως, συνεπεία της παρανόμου πράξεως ή παραλείψεως των οργάνων του Ελληνικού Δημοσίου, παροχών, τας οποίας μετά πιθανότητος, κατά την συνήθη πορείαν των πραγμάτων ή τας ειδικάς περιστάσεις, θα απεκόμιζεν ούτος, εάν δεν είχε χωρήσει η παράνομος πράξις ή παράλειψις των οργάνων του Ελληνικού Δημοσίου. Εκ τούτων, ειδικώτερον, παρέπεται ότι, εάν όργανον του Κράτους απομακρυνθή της δημοσίας υπηρεσίας, συνεπεία παρανόμου πράξεως της Διοικήσεως, δικαιούται το όργανον τούτο να αξιώση από το Ελληνικόν Δημόσιον αποζημίωσιν προς αποκατάστασιν της ζημίας, την οποίαν υπέστη εκ του ότι κατά την διάρκειαν της παρανόμου απομακρύνσεώς του εκ της δημοσίας υπηρεσίας δεν εισέπραξε το σύνολον των αποδοχών, τας οποίας θα εισέπραττεν, εάν δεν είχε παρανόμως απομακρυνθή της δημοσίας υπηρεσίας. Εις το σύνολον δε των αποδοχών τούτων περιλαμβάνονται και τα πάσης φύσεως και οιασδήποτε μορφής επιδόματα, τα οποία καταβάλλονται εις τα εν ενεργώ υπηρεσία τελούντα όργανα του Κράτους, έστω και αν τα επιδόματα ταύτα συναρτώνται, είτε κατά τον νόμον, είτε κατά την φύσιν των, προς ενεργόν, εν τοις πράγμασιν, υπηρεσίαν, υπό μόνην την προϋπόθεσιν ότι τα επιδόματα αυτά καταβάλλονται παγίως και κατά τακτά χρονικά διαστήματα εις τους τελούντας εν ενεργώ υπηρεσία. Ο τυχόν δε προσπορισμός ωφελείας εκ μέρους του παρανόμως απομακρυνθέντος της δημοσίας υπηρεσίας, λόγω ανυπαρξίας, κατά την διάρκειαν της παρανόμου παραμονής του εκτός της δημοσίας υπηρεσίας, των ειδικών συνθηκών, επί τη συνδρομή των οποίων χορηγούνται τα επιδόματα ταύτα, μη αίρων την έννοιαν της ζημίας, επί της οποίας θεμελιούται η ειδική αδικοπραξία του άρθρ. 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικος, αλλά αποτελών, κατόπιν εκτιμήσεως των αποδείξεων, λόγον μειώσεως ή εκμηδενισμού της αποζημιώσεως, απαιτεί την προβολήν εκ μέρους του εναγομένου Ελληνικού Δημοσίου σχετικής ενστάσεως προς συμψηφισμόν ζημίας και κέρδους. Η έγερσις δε τοιαύτης αξιώσεως υπό του παρανόμως απομακρυνθέντος της δημοσίας υπηρεσίας δεν κωλύεται εκ των διατάξεων των παραγρ. 1 και 2 του άρθρ. 16 του Ν. 1405/1983 (Α. 180). Τούτο δε διότι, πέραν του ότι διά των τελευταίων τούτων διατάξεων, ορθώς ερμηνευομένων, ο νομοθέτης ούτε ηθέλησεν, ούτε, άλλως τε, ηδύνατο, συμφώνως προς την διάταξιν του άρθρ. 26 του Συντάγματος, να θεσπίση απαγόρευσιν εις το δικαστήριον να προσφύγη εις άλλην, εκτός της γραμματικής, ερμηνείαν του νόμου, διά της εγέρσεως τοιαύτης αξιώσεως, ερειδομένης επί του άρθρ. 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικος, δεν επιδιώκονται μισθοί, συντάξεις, επιδόματα, χορηγία ή άλλαι αμοιβαί, αλλά ζητείται η αποκατάστασις ζημίας, προκληθείσης εκ της παρανόμου απομακρύνσεως οργάνου του Κράτους εκ της δημοσίας υπηρεσίας, μόνον δε προς προσδιορισμόν του ύψους της οφειλομένης αποζημιώσεως λαμβάνονται απλώς υπ' όψιν μισθοί, συντάξεις, επιδόματα, χορηγία ή άλλαι, πάσης φύσεως, αμοιβαί.

6. Επειδή, εν προκειμένω, διά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως εγένοντο, ειδικώτερον, δεκτά τα εξής : Ο αναιρεσίβλητος, Αξιωματικός της ΕΛ.ΑΣ., διά του Π.Δ. από 3 Μαρτίου 1989 (Γ. 52) προήχθη εις τον βαθμόν του Ταξιάρχου εκτός οργανικών θέσεων και διά του Π.Δ. από 2/27-4-1989 (Γ. 84) απεστρατεύθη. Τα ανωτέρω Π. Διατάγματα ανεκλήθησαν διά του Π.Δ. από 6/4-10-1990 (Γ. 67), διά του οποίου ο αναιρεσίβλητος προήχθη εις τον βαθμόν του Ταξιάρχου από 3 Οκτωβρίου 1989 και ετέθη εις αυτεπάγγελτον αποστρατείαν από 2 Νοεμβρίου 1989. Το τελευταίον τούτο Π. Διάταγμα ανεκλήθη διά του Π.Δ. από 27-2/4-3-1991

(Γ. 37), διά του οποίου ο αναιρεσίβλητος προήχθη εις τον βαθμόν του Ταξιάρχου από 3 Οκτωβρίου 1989, εις τον βαθμόν του Υποστρατήγου εκτός οργανικών θέσεων από 10 Μαΐου 1990 και απεστρατεύθη από 10 Ιουνίου 1990. Όμως, και το τελευταίον τούτο Π. Διάταγμα ανεκλήθη διά του Π.Δ. από 21/29-11-1991 (Γ. 220), διά του οποίου ο αναιρεσίβλητος προήχθη εις τον βαθμόν του Υποστρατήγου εκτός οργανικών θέσεων από 7 Μαρτίου 1991 και απεστρατεύθη από 6 Απριλίου 1991. Εδέχθη δε, περαιτέρω, το δικάσαν δικαστήριον ότι ο αναιρεσίβλητος κατά το χρονικόν διάστημα από 12 Μαΐου 1989, αφ' ότου ετέθη το πρώτον εις αποστρατείαν, έως 6 Απριλίου 1991, ότε τελικώς απεστρατεύθη, εθεωρήθη ως τελών εν ενεργώ υπηρεσία, δι' όν λόγον και κατεβλήθησαν εις τούτον αι αποδοχαί του χρονικού διαστήματος αυτού, εκτός του στεγαστικού επιδόματος, το οποίον εθεωρήθη ως συνδεόμενον αρρήκτως προς την άσκησιν ενεργού υπηρεσίας. Ο αναιρεσίβλητος διά της ενώπιον του πρωτοδίκως δικάσαντος δικαστηρίου αγωγής του εξήτησε την αποκατάστασιν της ζημίας, την οποίαν είχεν υποστή εκ της μη καταβολής του στεγαστικού επιδόματος κατά το ως άνω χρονικόν διάστημα, κατά το οποίον, συνεπεία παρανόμων πράξεων των οργάνων του Ελληνικού Δημοσίου, δεν παρείχε πράγματι τας υπηρεσίας του. Η αγωγή αύτη του αναιρεσιβλήτου εγένετο δεκτή διά της πρωτοδίκου αποφάσεως, διά της οποίας υπεχρεώθη το Ελληνικόν Δημόσιον να καταβάλη εις τούτον 650.595 δρχ. από της επιδόσεως αντιγράφου του δικογράφου της αγωγής ταύτης προς το Ελληνικόν Δημόσιον και μέχρι πλήρους εξοφλήσεως του χρηματικού ποσού αυτού. Επί εφέσεως του Ελληνικού Δημοσίου κατά της εν λόγω πρωτοδίκου αποφάσεως εξεδόθη η προσβαλλομένη απόφασις, διά της οποίας εγένετο δεκτόν ότι ευρίσκει έρεισμα εις τον νόμον η αξίωσις του αναιρεσιβλήτου προς αποζημιώσιν ίσην, κατά το ύψος, προς το χρηματικόν ποσόν του στεγαστικού επιδόματος, το οποίον ούτος, κατά την συνήθη πορείαν των πραγμάτων, θα εισέπραττε κατά το χρονικόν διάστημα από 12 Μαΐου 1989 έως 6 Απριλίου 1991, εάν δεν είχε μεσολαβήσει η παράνομος αποστρατεία του. Βάσει δε των σκέψεων τούτων, διά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως απερρίφθη η υπό του αναιρεσειόντος Ελληνικού Δημοσίου ασκηθείσα έφεσις κατά της υπ' αριθμ. 5792/1994 αποφάσεως του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών.

7. Επειδή, εν όψει του εκτεθέντος εις την προηγουμένην σκέψιν περιεχομένου της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, διά της υπό κρίσιν αιτήσεως προβάλλεται παράβασις του νόμου, δεδομένου ότι η κορήγησις εις τους Αξιωματικούς της ΕΛ.ΑΣ. του στεγαστικού επιδόματος, περί του οποίου προβλέπουν η υπ' αριθμ. 20472691/5822/0022/31-5-1989 κοινή απόφασις του Υπουργού Οικονομικών, του Υπουργού Εσωτερικών και Δημοσίας Τάξεως και του Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας και η υπ' αριθμ. 2076633/8788/0022/2-10-1989 κοινή απόφασις του Υπουργού Οικονομικών και του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως, αμφοτέρων των κοινών αποφάσεων τούτων κυρωθεισών διά του άρθρ. 11 του Ν. 1881/1990, προϋποθέτει άσκησιν ενεργού υπηρεσίας και πραγματοποιήσιν των αντιστοίχων δαπανών και, ως εκ τούτου, το επίδομα αυτό, μη αποτελούν τμήμα των τακτικών μηνιαίων αποδοχών, δεν οφείλεται εις τους Αξιωματικούς της ΕΛ.ΑΣ., οι οποίοι, τελούντες, έστω και παρανόμως, εν αποστρατεία, δεν υπεβλήθησαν εις τας σχετικές δαπάνας και, επομένως, οι Αξιωματικοί ούτοι δεν δύνανται δι' αγωγής αποζημιώσεως, κατά το άρθρ. 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικος, να αξιώσουν την αποκατάστασιν της ζημίας, την οποίαν υπέστησαν εκ της μη καταβολής του επιδόματος αυτού κατά το χρονικόν διάστημα, κατά το οποίον ετέλουν εν τοιαύτη αποστρατεία. Ο λόγος όμως ούτος αναιρέσεως είναι απορριπτέος, ως νόμω αβάσιμος. Τούτο δε διότι, εφ' όσον, κατά την έννοιαν της παράγρ. 7 της κυρωθείσης διά του άρθρ. 10 του Ν. 1284/1982 υπ' αριθμ. Φ.841.1/41/207083/1-12-1981 κοινής αποφάσεως του Υπουργού Οικονομικών και του Υπουργού Εθνικής Αμύνης, υπό της οποίας διέπεται ο τρόπος χορηγήσεως του στεγαστικού επιδόματος και εις τους Αξιωματικούς της ΕΛ.ΑΣ., το επίδομα τούτο καταβάλλεται εις τους δικαιούχους κατά μήνα και μάλιστα ανεξαρτήτως αν κατά το αντίστοιχον χρονικόν διάστημα υπεβλήθησαν ούτοι εις τας σχετικές δαπάνας, το εν λόγω επίδομα, καταβαλλόμενον παγίως και κατά τακτά χρονικά διαστήματα εις τους εν ενεργεία Αξιωματικούς της ΕΛ.ΑΣ., αποτελεί μέρος του συνόλου των αποδοχών των Αξιωματικών τούτων και, συνεπώς, ο διά παρανόμου πράξεως της Διοικήσεως τεθείς εις αποστρατείαν Αξιωματικός της ΕΛ.ΑΣ. δικαιούται, κατά τα ανωτέρω εκτεθέντα, δι' αγωγής αποζημιώσεως, ερειδομένης επί του άρθρ. 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικος, να αξιώση την αποκατάστασιν της ζημίας, την οποίαν υπέστη, λόγω μη καταβολής του στεγαστικού επιδόματος κατά το χρονικόν διάστημα, κατά το οποίον ετέλει παρανόμως εν αποστρατεία, δοθέντος ότι, κατά την συνήθη πορείαν των πραγμάτων, το επίδομα αυτό θα κατεβάλλετο εις τον Αξιωματικόν τούτον και κατά το εν λόγω χρονικόν διάστημα, εάν δεν είχε χωρήσει η ανωτέρω παράνομος πράξις της Διοικήσεως. Είναι δε αδιάφορον, από της επόψεως ταύτης, αν, κατά τον νόμον, ως υπολαμβάνει το αναιρεσείον

Ελληνικόν Δημόσιον, η καταβολή του στεγαστικού επιδόματος εις τους Αξιωματικούς της ΕΛ.ΑΣ. συναρτάται προς άσκησιν, εν τοις πράγμασιν, ενεργού υπηρεσίας και, κατά συνεκδοχήν, πραγματοποίησιν των αντιστοιχων δαπανών. Κατ' ακολουθίαν τούτων, δεν παρέβη τον νόμον, ως νόμω αβασίμως προβάλλεται διά της κρινομένης αιτήσεως, το δικάσαν δικαστήριον, το οποίον διά της προσβαλλομένης αποφάσεώς του εδέχθη, κατά τα ως άνω εκτεθέντα, ότι ευρίσκει έρεισμα εις τον νόμον η ένδικος αξίωσις του αναιρεσιβλήτου προς αποζημίωσίν του ίσην, κατά το ύψος, προς το χρηματικόν ποσόν του στεγαστικού επιδόματος, το οποίον ούτος, κατά την συνήθη πορείαν των πραγμάτων, θα εισέπραττε κατά το χρονικόν διάστημα από 12 Μαΐου 1989 έως 6 Απριλίου 1991, εάν δεν είχε μεσολαβήσει η παράνομος αποστρατεία του.

8. Επειδή, κατά ταύτα, μη προβαλλομένου άλλου λόγου αναιρέσεως, η υπό κρίσιν αίτησις είναι απορριπτέα εν τω συνόλω της.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την υπό κρίσιν αίτησιν.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 7 Ιουνίου 2000 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 26ης Ιουνίου 2000.

Ο Πρόεδρος του Α΄ Τμήματος Η Γραμματέας του Α΄ Τμήματος

Ν. Παπαδημητρίου Ε. Κουμεντέρη